

Forslag

til

Lov om ændringer i søloven.

(Vedtaget af folketinget ved 3. behandling den 24. maj 1966.)*

§ 1.

I søloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 319 af 1. december 1937, foretages følgende ændringer:

1. I andet kapitel indsættes efter § 23:

„§ 24. En partreder, der ejer mere end halvparten i skibet, er berettiget til at overtage dets førelse. Er der uenighed om lønningsvilkårene, kan sagen forelægges retten til afgørelse. Retten kan på en partreders begæring afsætte en skibsfører, der ejer mere end en halvpart i skibet, såfremt der findes skellig grund dertil.“

2. Nuværende *tredje kapitel* ændres til *fjerde kapitel* og affattes således:

„Fjerde kapitel.

Om skibsføreren.

§ 58. Skibsføreren skal, inden rejsen begynder, sørge for, at skibet er i sødygtig stand, herunder at det er tilstrækkeligt bemannet, provianteret og udrustet og i forsvarlig stand til modtagelse, befordring og opbevaring af ladningen. Han skal påse, at ladningen bliver behørigt stuvet, at skibet ikke bliver overlastet og at dets stabilitet er betryggende, ligesom han skal påse, at lugerne bliver forsvarligt lukket og skalket, medmindre forholdene tillader andet.

Stk. 2. Under rejsen skal skibsføreren gøre, hvad der står i hans magt for at holde skibet i sødygtig stand. Er skibet grundstødt, eller er der i øvrigt sket noget, der

kan antages at have medført skade, skal skibsføreren undersøge, om skibet stadig er sødygtigt.

§ 59. Skibsføreren skal sørge for, at skibet navigeres og behandles på en måde, som er forenelig med godt sømandskab.

Stk. 2. Skibsføreren skal, så vidt muligt på forhånd, gøre sig bekendt med de påbud og forskrifter, der gælder for skibsfarten i de farvande, skibet besejler, og på de steder, som skibet anløber.

§ 60. Det påhviler skibsføreren at drage omsorg for, at skibsbøger føres i det omfang, det er foreskrevet, jfr. § 300, stk. 1. Bøgerne føres under hans tilsyn.

Stk. 2. Skibsføreren skal om bord have alle fornødne skibspapirer samt et eksemplar af denne lov og af de i henhold dertil udstedte forskrifter. Handelsministeren kan foreskrive, hvilke andre love og forskrifter vedrørende skibsfarten der skal findes om bord.

§ 61. Skibsføreren skal sørge for, at lastning og losning foretages og rejsen udføres med tilbørlig hurtighed. Før skibsføreren indlader sig på bjærgning af skib eller gods, skal han nøje overveje, om dette er foreneligt med hans pligter over for dem, hvis tarv han skal varetage.

§ 62. Kommer skibet i havsnød, skal skibsføreren gøre alt, hvad der står i hans magt, for at redde de ombordværende og bevare skib og ladning. Han skal sørge for,

Handelsmin. j. nr. 716-1-1965.

*) Se FT: 3922, 4885, 5304, 5466; A. 1921; B. 841. Lov nr. 227 af 8. juni 1966.

at skibsbøgerne og skibspapirerne om nødvendigt bliver bragt i sikkerhed. Han skal endvidere så vidt muligt drage omsorg for bjærgning af skib og ladning. Medmindre der er alvorlig fare for hans eget liv, må han ikke forlade skibet, så længe der er rimelig udsigt til dets redning.

§ 63. Forlader skibsføreren skibet, skal han give den øverste tilstedeværende styrmand eller, hvis ingen styrmand er til stede, en anden af mandskabet fornøden underretning og ordre.

Stk. 2. Når skibet ikke er fortojet i havn eller til ankers på sikker ankerplads, må skibsføreren ikke være borte fra skibet, medmindre det er nødvendigt. Det samme gælder i situationer, der frembyder fare.

Stk. 3. Dør skibsføreren, eller bliver han på grund af sygdom eller anden tvingende årsag ude af stand til at føre skibet, eller forlader han tjenesten, træder den øverste styrmand i hans sted, indtil ny fører er tiltrådt. Rederen skal i disse tilfælde straks underrettes om det skete.

§ 64. Skibsføreren har fuldmagt til på rederens vegne at indgå aftaler angående bevaring af skibet eller udførelse af rejsen eller om på rejsen at medtage gods og, hvis skibet er indrettet dertil, passagerer samt til at optræde som sagsøger i sager, der angår skibet.

Stk. 2. Udkræves der penge til de i stk. 1 nævnte formål, og kan rederens ordre ikke afventes, skal skibsføreren søge pengene tilvejebragt på bedste måde. Skibsføreren kan efter omstændighederne optage lån eller pantsætte eller sælge af rederens gods eller i nødsfald af ladningen. Har det været unødvendigt at foretage en sådan disposition, er denne dog bindende for rederen, hvis tredjemand var i god tro.

Stk. 3. Skibsføreren skal til stadighed holde rederen underrettet om skibets tilstand, rejsens forløb, indgåede aftaler og enhver anden begivenhed, som kan være af interesse for rederen. I alle vigtige anliggender skal han, for så vidt omstændighederne tillader det, indhente ordre fra rederen selv eller den, til hvem denne har henvist ham.

§ 65. Skibsføreren skal under rejsen drage omsorg for ladningen og i det hele

varetage ladningsejerens tarv. I dette øjemed kan han uden særlig fuldmagt indgå aftaler og optræde som sagsøger på ladningsejerens vegne efter de regler, der gælder for bortfragteren, jfr. §§ 102-104.

§ 66. Skibsføreren hæfter ikke personlig for de forpligtelser, som han i denne egen-skab indgår på reders eller ladningsejers vegne.

§ 67. Skibsføreren er pligtig at erstatte skade, som han ved fejl eller forsømmelse i tjenesten forvolder reder, ladningsejer eller andre. Erstatningen kan dog nedsættes under hensyntagen til den udviste skyld, skadens størrelse og omstændighederne i øvrigt.

§ 68. Skibsføreren har pligt til at aflægge regnskab, så ofte rederen forlanger det. Vil rederen gøre indsigelse mod regnskabet, må dette ske inden 6 måneder efter regnskabets modtagelse. Indsigelse kan dog rejses efter fristens udløb, såfremt skibsføreren har handlet svigagtigt.

Stk. 2. I regnskabet skal skibsføreren godskrive rederiet enhver særskilt godtgørelse, som han har modtaget af befragter, ladningsejer, leverandør eller andre, med hvem han i sin egen-skab af skibsfører har haft at gøre.

§ 69. Uden rederens tilladelse må skibsføreren ikke medtage varer til salg for egen eller andres regning. Gør han det, er han pligtig at betale fragt og erstatte forvoldt skade.

§ 70. I det omfang og på de vilkår, som handelsministeren fastsætter, skal skibsføreren medtage danske søfarende, som har krav på fri hjemrejse efter sømandslovens § 26, eller for hvis hjemrejse en dansk konsul eller myndighederne i Grønland skal sørge. Han skal uden betaling medtage afdøde danske søfarendes aske og efterladte ejendele, for så vidt det kan ske uden ulempe.

Stk. 2. Under forudsætning af gensidighed kan handelsministeren udvide disse bestemmelser til at gælde også for fremmede søfarende, deres aske og ejendele.“

3. § 113, stk. 1, 2. punktum, affattes således:
„For bidrag til almindeligt havari gælder reglerne i § 215.“

4. § 150, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. Har skibet foretaget bjærgning, tilfalder den i § 229, stk. 1, 1. punktum, nævnte godtgørelse for udgifter til brændsel, hyre og kost til skibsfører og mandskab befragteren. Den del af bjærgelønnen, der efter § 229, stk. 2, 1. punktum, tilfalder rederiet, deles lige mellem bortfragteren og befragteren.“

5. Syvende kapitel affattes således:

„Syvende kapitel.

Om havari.

§ 211. For almindeligt havari (havari grosse, groshavari, fælleshavari), der bæres af skib, fragt og gods i fællesskab, gælder, hvis ikke andet er aftalt, York-Antwerpen reglerne af 1950, herunder reglerne om, hvilke skader, tab og omkostninger der skal henregnes til almindeligt havari, og hvorledes dette skal fordeles. Reglerne bekendtgøres ved handelsministerens foranstaltning i deres engelske tekst og i dansk oversættelse.

§ 212. Når ikke andet er aftalt, foretages beregning og fordeling af tabet ved almindeligt havari på det sted, som rederen bestemmer.

Stk. 2. Havariberegning udføres her i riget af dertil beskikkede dispachører. Tvistigheder om en dispaches rigtighed afgøres af domstolene.

§ 213. Besigtigelse til vurdering af skade, som har ramt skib eller gods ved almindeligt havari, samt vurdering af skib og ladning til fastsættelse af bidragsværdier, foretages af syns- og skønsmænd, der beskikkes efter reglerne i § 312, stk. 3.

§ 214. Begæring om foretagelse af havariberegning fremsættes af rederen eller den, som på rederens vegne forestår skibets drift. Har rederen ikke fremsat begæring inden 2 uger, efter at han modtog anmodning herom fra nogen, som har en retlig interesse i havariet, kan den pågældende selv fremsætte begæring om foretagelse af havariberegning.

Stk. 2. Enhver, hvem havariet angår, skal meddele alle oplysninger og fremlægge alle dokumenter, som dispachøren anser for nødvendige.

§ 215. For havaribidrag af ladning eller andet gods hæfter ejeren med godset, men ikke personlig, jfr. dog stk. 2.

Stk. 2. Rederen skal efter et almindeligt havari nægte at udlevere ladningen eller andet gods, hvis ejeren ikke påtager sig personligt ansvar for et eventuelt havaribidrag og stiller betryggende sikkerhed derfor.

§ 216. Al skade eller omkostning for skib og gods, som hidrører fra ulykkelig hændelse på en sørejse, og som ikke henhører under almindeligt havari eller i medfør af særlig forskrift behandles efter de derom givne regler, skal som særligt (partikulært) havari bæres af den eller de genstande, som skaden rammer eller omkostningen vedkommer.

Stk. 2. Er omkostninger, der henføres under særligt havari, anvendt under ét for skib og ladning eller for flere dele af ladningen, fordeles de i rimeligt forhold på de genstande, til hvis fordel de er anvendt. Omkostninger, der er anvendt på at bjærge ladningen, bæres forholdsvis af denne og af den fragt, der udredes af det bjærgede gods.

Stk. 3. Når det forlanges af nogen, som er interesseret i sådant havari, skal dets beregning og fordeling foretages af dispachører.“

6. I § 224, stk. 1 og 4, ændres „nød“ til: „fare“. *Stk. 5* ophæves.

7. I § 227, stk. 1, ændres „nød“ til: „fare“.

8. §§ 228-229 udgår og erstattes af følgende:

„**§ 228.** Tvister bjærgere indbyrdes om bjærgelønnens fordeling, bestemmes denne under hensyn til de i § 225 angivne omstændigheder.“

§ 229. Har et skib på rejsen bjærget noget, godtgøres forlods af bjærgelønnen den skade, som bjærgningen måtte have medført for skib, ladning eller anden ejendom om bord, samt de udgifter til brændsel og hyre og kost til skibsfører og mandskab,

der er påløbet i anledning af bjærgningen. Forlods udredes endvidere godtgørelse i forhold til stk. 3.

Stk. 2. Af den resterende del af bjærgelønnen tilfalder tre femtedele rederiet, medens resten fordeles med en tredjedel til skibsføreren og to tredjedele til det egentlige mandskab. Mandskabets part fordeles i forhold til den enkeltes hyre. Skibsførerens andel skal dog mindst udgøre det dobbelte af den højstlønnede sømands andel. En lods om bord i det bjærgende skib deltager i fordelingen, selv om han ikke er ansat i rederiets tjeneste. Der tillægges ham i så fald samme andel som højeste styrmand.

Stk. 3. Har nogen under bjærgningen gjort en særlig fortjenstfuld indsats eller udsat sig for en ganske særlig fare, kan der ydes den pågældende særskilt godtgørelse. Begrundet begæring herom må indsendes til rederen inden en måned, efter at bjærgningen er afsluttet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 om bjærgelønnens fordeling kan ikke ved forudgående aftale fraviges til ugunst for skibsfører eller mandskab. Dette gælder dog ikke, hvis de pågældende er forhyret med et skib, der driver bjærgningsvirksomhed og er særlig udrustet hertil, eller aftalen er indgået i forbindelse med forhyringen og gælder udførelsen af et bestemt bjærgningsforetagende.

Stk. 5. Bjærgeløn kan fordeles på anden måde end fastsat i stk. 1 og 2, såfremt særlige grunde såsom formålet med skibets anvendelse eller den måde, hvorpå de ombordværende er aflønnet, taler for en anden fordeling.

§ 230. Er bjærgningen udført af et dansk statsskib, der anvendes i statsøjemed af ikke-forretningsmæssig art, finder reglerne i § 229 tilsvarende anvendelse. Handelsministeren kan dog fastsætte særlige regler om fordelingen af den del af bjærgelønnen, som ikke tilfalder staten.

§ 231. Så snart bjærgelønnen er fastsat ved aftale eller endelig dom, sender rederen ved anbefalet brev enhver, der er berettiget til andel i bjærgelønnen, underretning om dennes størrelse tillige med en plan for bjærgelønnens fordeling efter reglerne i § 229.

Stk. 2. Indsigelse mod fordelingen skal fremsættes over for rederen inden tre måneder, efter at den i stk. 1 omhandlede meddelelse er afsendt.

§ 232. Bjærgere har ret til at modsætte sig, at bjærgt skib forlader stedet, eller bjærgt gods bortføres, så længe de ikke er fyldestgjorte for bjærgelønnen, eller sikkerhed stillet for samme."

9. I § 276, stk. 1, nr. 1, og § 284, stk. 1, nr. 4, ændres „§ 218, 2det stykke“ til: „§ 216, stk. 2“.

10. Efter § 284 indsættes som tolvte kapitel:

„Tolvte kapitel.

Om skibsbøger, søforklaring m. v.

I. Om skibsbøger.

§ 300. Handelsministeren fastsætter regler om, i hvilket omfang og i hvilke farvande der i danske skibe skal føres skibsbøger, herunder skibsdagbøger, maskindagbøger og radiodagbøger, samt regler om bøgernes indretning og autorisation, om bøgernes førelse og om kontrollen hermed.

Stk. 2. Enhver, som påviser en retlig interesse heri, kan få adgang til at gøre sig bekendt med skibsbøgernes indhold og til mod betaling at få afskrift af dem, så vidt hans interesse rækker. Medmindre handelsministeren i det enkelte tilfælde giver påbud herom, gælder dette dog ikke i tilfælde, hvor skibsbogstilsførslen vedrører sammenstød med fremmed skib, jfr. herved § 223 a, såfremt der ikke er tilsvarende adgang til at blive bekendt med det fremmede skibs bøger.

Stk. 3. Enhver dagbog skal, når den er udkrevet, opbevares i mindst 3 år efter datoen for sidste indførelse. Hvis der for retten er rejst sag vedrørende skibets rejser i det tidsrum, dagbogen omfatter, skal den opbevares, indtil sagen endeligt er afgjort.

Stk. 4. For skibsbøger, som er ført på et finsk, norsk eller svensk skib, finder reglerne i stk. 2 tilsvarende anvendelse, når skibet befinder sig dansk havn.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 2 og 4 finder tilsvarende anvendelse på kladder til skibs-

bøger samt på optegnelser, som gøres på mekanisk måde vedrørende skibets navigation eller andre forhold, som skal indføres i skibsbøgerne. Bestemmelserne i stk. 3 finder ligeledes tilsvarende anvendelse, medmindre handelsministeren bestemmer andet.

II. Om søforklaring.

§ 301. Søforklaring skal afgives:

1) når der i forbindelse med skibets drift uden for ophold i havn eller på red er indtruffet eller må antages at være indtruffet tab af menneskeliv eller voldt betydelig skade på person,

2) når skibsføreren eller et medlem af mandskabet uden for dansk havn er afgået ved døden om bord eller har lidt betydelig skade på person,

3) når nogen, som befandt sig om bord for at følge med skibet, er eller må antages at være druknet fra skibet eller er afgået ved døden om bord og er blevet begravet i søen,

4) når der er indtruffet eller må antages at være indtruffet alvorlig forgiftning om bord,

5) når skibet er stødt sammen med andet skib, jfr. herved § 223 a, eller har været udsat for grundstødning,

6) når skibet er forsvundet eller er blevet forladt i søen,

7) når der i forbindelse med skibets drift er voldt eller må antages at være voldt skade af nogen betydning på skib eller ladning eller, for så vidt skibet ikke ligger i havn eller på red, på ejendom uden for skibet,

8) når der er indtruffet en betydelig forskydning af ladningen.

§ 302. Er der i andre tilfælde end de i § 301 nævnte i forbindelse med skibets drift indtruffet skade på skib, person eller ladning, eller må sådan skade antages at være indtruffet, skal søforklaring afgives, såfremt det begæres af handelsministeren eller af rederen eller skibsføreren.

§ 303. Søforklaring har til formål så vidt muligt at tilvejebringe fuldstændige oplysninger om de faktiske omstændigheder

ved og årsagen til den indtrufne hændelse, herunder oplysninger om forhold, som er af betydning for bedømmelsen af skibets sødygtighed eller for sikkerheden til søs.

§ 304. Er den begivenhed, der giver anledning til afgivelse af søforklaring, indtruffet eller opdaget under skibets ophold i havn, skal søforklaring afgives i denne havn. Er begivenheden indtruffet på søen, afgives søforklaring i den første havn, skibet eller besætningen ankommer til efter hændelsen. Afgivelse af søforklaring kan dog udsættes, indtil skibet eller besætningen ankommer til en anden havn, hvis der herved kan opnås en væsentlig begrænsning af skibets tidstab eller omkostninger eller andre væsentlige fordele og begivenhedens art eller omfang eller omstændighederne i øvrigt ikke taler herimod. Skibets reder eller fører skal omgående underrette handelsministeriet om sådan udsættelse af søforklaring og om årsagen hertil.

Stk. 2. Er skibet forsvundet, eller er hele besætningen omkommet, afgives søforklaring på skibets hjemsted, medmindre handelsministeren bestemmer, at søforklaring skal afgives et andet sted.

§ 305. Søforklaring afgives her i riget for retten. I Finland, Norge eller Sverige afgives søforklaring for den domstol, som ifølge vedkommende lands lovgivning er kompetent til at modtage søforklaring.

Stk. 2. I andre lande afgives søforklaring for dansk udenrigsrepræsentation, såfremt denne af udenrigsministeren er bemyndiget til at modtage sådanne forklaringer. Findes ingen sådan dansk udenrigsrepræsentation i den pågældende havn, kan søforklaring afgives for dertil kompetent finsk, norsk eller svensk udenrigsrepræsentation i denne havn.

§ 306. I de tilfælde, hvor der efter § 301 er pligt til at afgive søforklaring, påhviler det skibsføreren snarest muligt at indgive anmeldelse til den i § 305 nævnte myndighed om afgivelse af søforklaring. Er skibet forsvundet, eller må hele besætningen antages at være omkommet, påhviler pligten rederen.

Stk. 2. Er hændelsen indtruffet eller opdaget under skibets ophold i havn, skal anmeldelse ske inden udløbet af den anden

hverdag efter, at hændelsen indtraf eller opdagedes. Er begivenheden indtruffet på søen, regnes fristen fra skibets eller de skibbrudnes ankomst til red eller havn, jfr. herved § 304, stk. 1, 3. punktum.

§ 307. Ved anmeldelse om afgivelse af søforklaring skal indleveres en ordret udskrift eller tydelig fotokopi af, hvad der er tilført skibsbøgerne om det skete, eller, hvis sådanne ikke er ført eller er gået tabt, en skriftlig fremstilling af begivenheden. Endvidere skal der fremlægges en fortegnelse over skibets mandskab og andre personer, der antages at kunne give oplysning i sagen, samt om muligt en angivelse af de i sagen interesserede personer eller deres befuldmægtigede. Skibsbøgerne med dertil hørende kladder skal fremlægges under søforklaringen.

§ 308. I tilfælde af sammenstød, jfr. § 301, nr. 5, skal søforklaring så vidt muligt afgives på samme tidspunkt for begge skibe. Handelsministeren kan med henblik herpå tillade, at søforklaringen udsættes.

Stk. 2. Pligten til at afgive søforklaring efter § 301 bortfalder i tilfælde af sammenstød med udenlandsk skib, jfr. herved § 223 a, for hvilket der ikke efter dets hjemlands lovgivning består tilsvarende pligt, medmindre handelsministeren i det enkelte tilfælde giver påbud om, at søforklaring skal afgives. Handelsministeren træffer bestemmelse om, hvilke fremmede landes skibe denne regel gælder, og hvilke undersøgelser der i stedet skal foretages.

§ 309. Fremkommer der efter søforklaringens afgivelse nye oplysninger, som må antages at være af væsentlig betydning, kan handelsministeren, rederen eller skibsføreren begære ny søforklaring afgivet.

§ 310. Handelsministeren kan meddele fritagelse for pligten til at afgive søforklaring i henhold til § 301 eller tillade, at søforklaringen udsættes, såfremt sagen er eller må antages at ville blive tilstrækkeligt oplyst gennem anden tilgængelig undersøgelse.

§ 311. Er der hverken gennem søforklaringen eller andre i sagens anledning fore-

tagne undersøgelser tilvejebragt fyldestgørende oplysning om ulykkens årsag, og ulykkens karakter eller hensynet til betryggelsen af sikkerheden til søs begrundet det, kan handelsministeren i særlige tilfælde, navnlig når yderligere undersøgelser må antages at blive særlig omfattende og undersøgelserne vil kræve samvirken af sagkyndige på flere områder, nedsætte en særlig undersøgelseskommission til behandling af sagen. Kommissionen skal bestå af en dommer som formand og et af handelsministeren i den enkelte sag nærmere fastsat antal personer, der er i besiddelse af fornøden nautisk og teknisk sagkundskab.

Stk. 2. Kommissionens behandling af sagen sker efter de regler, der er gældende for ekstraordinære retter i straffesager, jfr. retsplejelovens § 21. Kommissionen afgør, om dens møder skal være offentlige.

Stk. 3. Når undersøgelsen er afsluttet, fremkommer kommissionen med en redegørelse om de fremkomne oplysninger om årsagen til ulykken samt eventuelt med forslag til foranstaltninger, der vil være egnede til at forebygge ulykke og ulykkesrisiko af samme eller lignende art. Kommissionens redegørelse og eventuelle forslag kan af handelsministeren stilles til rådighed for pressen.

§ 312. Har skibet på rejsen lidt en skade, som nødvendiggør betydeligere reparation eller længere ophold, skal skibsføreren lade afholde syn og skøn over, hvad der bør foretages for at udbedre skaden, hvad dette vil koste, samt over skibets værdi i beskadiget tilstand. Efter endt reparation skal det ved ny besigtigelse afgøres, om skibet er i en sådan tilstand, at det kan udføre den forestående rejse.

Stk. 2. Har ladningen under rejsen lidt betydeligere skade, eller er der grund til at antage, at den er i sådan tilstand, at losning eller anden foranstaltning til dens bevaring er nødvendig, eller må losning ske for skibets skyld, skal skibsføreren lade afholde syn og skøn. Viser det sig, at lasten er beskadiget, skal syns- og skønsmændene udtale sig om de årsager, som kan antages at have foranlediget skaden, og hvad der i denne anledning bør foretages.

Stk. 3. Syns- og skønsmændene beskikkes efter den på hvert sted gældende lov eller

sædvane. Hvor sådan beskikkelse ikke bruges, skal skibsføreren fremskaffe erklæringer fra sagkyndige.

§ 313. Såfremt der kan opstå spørgsmål om, at skade er foranlediget af mangler ved stuvningen, garneringen, lugernes forskalkning el. lign., skal besigtigelsesmænd tilkaldes ved lugernes åbning og losningen. Er der grund til at befrygte, at gods har taget skade under rejsen, skal skibsføreren lade afholde besigtigelsesforretning, førend godset udleveres til modtageren.“

11. Nuværende *tolvte kapitel* ændres til *trettende kapitel*. §§ 293 og 295 ophæves, og §§ 285-292 og § 294 ændres til §§ 314-322.

12. I § 314 indsættes som *nyt 2. punktum*:

„Det samme gælder, hvis skibsføreren ikke sørger for at have et eksemplar af de i henhold til § 60, stk. 2, 2. punktum, foreskrevne love og forskrifter om bord.“

13. § 316 affattes således:

„§ 316. Vægrer skibsføreren sig ved i henhold til § 70 at tage søfarende, deres aske eller efterladenskaber med skibet, straffes han med bøde.“

14. § 317 affattes således:

„§ 317. Undlader skibsføreren eller rederen at indgive anmeldelse om afgivelse af søforklaring, jfr. § 306, straffes han med bøde.“

15. Nuværende *trettende kapitel* ændres til *fjortende kapitel*. § 313 ophæves, og §§ 314 og 315 ændres til §§ 323 og 324.

16. I § 323 indsættes som *nyt stk. 2*:

„Stk. 2. Loven gælder for Grønland med de afgivelser, der følger af den særlige grønlandske lovgivning.“

§ 2.

Tidspunktet for denne lovs ikrafttræden bestemmes af handelsministeren.

Thestrup.

/ Boye Hansen.